

Sygn. akt IV KK 99/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Sobczak

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **S.M.** obwinionego z art. 92 § 1 kw i art. 85 § 1 kw
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 kpk,
w dniu 24 kwietnia 2013 r.,
kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść
obwinionego,
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w N. T.
z dnia 3 listopada 2009 r.

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i na podstawie art. 5
§ 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie
przeciwko S. M., kosztami postępowania w sprawie obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem nakazowym z dnia 3 listopada 2009 r. uznał S. M. za winnego tego, że „w miejscowości P., droga K 420106 (ul. Za T.) i bocznej drogi działki o nr ewidencyjnym 3456/4, kierując pojazdami ciężarowymi w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, polegającą

na skupie i sprzedaży materiałów budowlanych oraz robotach ziemnych, w okresie od 5 sierpnia 2009 roku do dnia dzisiejszego notorycznie nie stosował się do znaku drogowego pionowego VB-18 „zakaz wjazdu pojazdów o rzeczywistej masie całkowitej powyżej 5 ton” oraz w dniu 19.08.2009 roku, 26.08.2009 roku i 31.08.2009 roku samowolnie zmienił położenie znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa” obracając go i powodując tym samym jego nieczytelność”, tj. wykroczeń z art. 92 § 1 k.w. i art. 85 § 1 k.w., i za to na podstawie art. 85 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 zł.

Wobec niewniesienia w terminie skutecznego sprzeciwu wyrok ten uprawomocnił się dnia 3 grudnia 2009 r.

Od tego wyroku nakazowego kasację na korzyść S. M. wniósł – w trybie art. 111 k.p.w. – Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, to jest art. 93 § 2 k.p.w., wskutek bezzasadnego uznania, iż okoliczności czynów przypisanych ukaranemu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynów zarzucanych obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie i wyjaśnieniem wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego i umorzenie postępowania przeciwko obwinionemu – na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. – z powodu ustania karalności zarzucanych mu wykroczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Wydanie wyroku nakazowego w trybie art. 93 § 1 i 2 k.p.w. możliwe jest tylko pod warunkiem, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Skarżący zasadnie podnosi, że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające wydanie wyroku nakazowego. Zarówno z zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i z wyjaśnień obwinionego

wyniku, że sporna droga jest drogą prywatną (około 30 właścicieli, w tym obwiniony) we władaniu gminy, zaś obwiniony nie posiada innego dojazdu do posesji, na której od lat prowadzi działalność gospodarczą (k. 6 – 9, 14 – 15). Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. jest legalny charakter znaku drogowego, który musi zostać ustawiony przez uprawniony podmiot, z zachowaniem obowiązującej procedury.

Autor kasacji trafnie wskazuje, że Sąd orzekający w niniejszej sprawie zaniechał ustalenia statusu drogi, do której oznakowania odnosi się wniosek o ukaranie, jak też ustalenia czy usytuowania znaków dokonał uprawniony organ i zgodnie z obowiązującą procedurą. W tych uwarunkowaniach uprawniony jest wniosek, że dowody zebrane w sprawie nie dawały podstaw do wydania wyroku nakazowego. Obecnie uzupełnienie materiału dowodowego w niezbędnym zakresie nie jest już możliwe z uwagi na ustanie karalności przypisanego ukaranemu wykroczenia. Zarzucony mu czyn miał bowiem miejsce w okresie od 5 sierpnia 2009 r. do 31 sierpnia 2009 r., zgodnie zaś z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od jego popełnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok nakazowy i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzył postępowanie przeciwko S. M., a na zasadzie art. 118 § 2 k.p.w. oraz art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.